

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: A. M. B., narozená X, státní příslušnost Xa (dále jen X), nyní bytem X,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15.8.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022 č.j. OAM-589/ZA-ZA10-K12-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 15.8.2022 soudu doručenou prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 16.8.2022 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022 č.j. OAM-589/ZA-ZA10-K12-2022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto ve věci její žádosti tak, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje
2. **V žalobě** žalobkyně nejprve uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť žádala o udělení mezinárodní ochrany proto, že se momentálně nemůže vrátit z důvodu

probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajinu, kde před příchodem do ČR žila. Byť je moldavské státní příslušnosti, žije na Ukrajině se svojí matkou a to od útlého dětství. V zemi původu nemá žádné vazby, zázemí, bydlení, práci, s rodinou neudrží kontakty a neovládá moldavský jazyk, tudíž se v Moldavsku nemá kam vrátit. Žalobkyně se plánuje po zlepšení situace vrátit na Ukrajinu. Neudělení žádné formy mezinárodní ochrany pro ni znamená nutnost návratu do země původu, což je pro ni nepřijatelné, jelikož tam již 20 let nežije, nemá kde bydlet a nemá tam žádné vazby. Závěrem navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022 v plném rozsahu zrušil, rozhodovanou věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně souhlasila s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, jestliže soud bude mít za to, že jednání ve věci není třeba nařizovat.

3. **Žalobkyně společně s žalobou požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.** Její návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 7.9.2022 č.j. 16 Az 14/2022-20.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1.7.2022 č.j. OAM-589/ZA-ZA10-K12-2022** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že žalobkyně podala dne 13.6.2022 žádost o mezinárodní ochranu a dne 16.6.2022 poskytla údaje k žádosti a konkrétně sdělila, že jmenuje A. M. B. a nikdy neužívala žádná jiná jména ani příjmení. Narodila se dne X ve městě X v Moldavsku a je státní příslušnicí Moldavska, moldavské národnosti. Je schopna se dorozumět rusky a ukrajinsky; vyznává pravoslavné křesťanství. Uvedla, že nikdy nebyla nijak politicky aktivní, nebyla členkou žádné strany. Je svobodná a děti nemá. Za místo svého posledního pobytu označila město X, ul. X, kde měla registrovaný pobyt, posledních 20 let žila na Ukrajině ve městě X, ul. X. K dotazu na popis průběhu své cesty z vlasti do ČR žalobkyně vypověděla, že z Ukrajiny odjela 2.1.2022 ze Lvova do Polska autobusem za prací, cestovala na základě pozvání do práce, pracovala tam jen měsíc a pak autem odjela do ČR. V Moldavsku byla naposledy pár dní před odjezdem z Ukrajiny na přelomu roku 2021 a 2022, pak autem přešla na Ukrajinu a pak do Polska, na území ČR vstoupila autem v únoru 2022. Ve státech EU pobývala v roce 2015 v Rumunsku a v roce 2019 nebo 2020 v Bulharsku na krátkodobých turistických pobytech, nikdy neměla udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu již jednou žádala, a to v březnu tohoto roku v ČR, ale její žádosti nebylo vyhověno. Žalobkyně je zcela zdravá a je bez omezení. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu vypověděla, že důvody má stejné jako v předchozím řízení a všechno již uvedla. Nemůže se nyní vrátit na Ukrajinu kvůli válce. Na Ukrajině má bydlení, přijela do ČR na 3 měsíce a plánovala se vrátit zpět na Ukrajinu. Plánovala, že byt na Ukrajině, který je teď napsaný na maminku zaregistruje na sebe. V Moldavsku skoro nebydlela, nemá tam žádné kontakty se svými příbuznými a nechce se tam vrátit. Moldavský jazyk neumí, kvůli tomu by tam nesehnala práci, a uvedla, že když neumíš moldavský jazyk, tak tě v Moldavsku nemají rádi. Jiné důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá a znovu potvrdila, že vše již uváděla v předchozím řízení. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně vycházel především z jejích výpovědí, ze spisového materiálu k její předchozí žádosti o mezinárodní ochranu vedeného pod č.j.: OAM-276/ZA-ZA10-2022, konkrétně z rozhodnutí vydaného v rámci tohoto řízení pod č.j.: OAM-276/ZA-ZA10-K01-2022 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Konkrétně vycházel z Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, Stav: červenec 2021, 28. července 2021, Informace OAMP,

Moldavsko, 31. března 2022, Dopad ruské agrese vůči Ukrajině na Moldavsko, 31. března 2022 a Informace OAMP Moldavsko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: květen 2022, 5. května 2022. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), byla dne 20.6.2022 dána žalobkyni možnost se seznámit s podklady rozhodnutí. Žalobkyně se k tomuto úkonu dostavila, avšak seznámit s podklady se nechtěla a uvedla, že již vše uvedla.

Dále bylo uvedeno, že dne 9.3.2022 podala žalobkyně v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j.: OAM-276/ZA-ZA10-2022. Žalovaný vydal následně dne 6.4.2022 rozhodnutí č.j.: OAM-276/ZA-ZA10-K01-2022 o zamítnutí žádosti žalobkyně jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 3.5.2022. Žalobkyně v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.3.2022 označila za důvod podání žádosti mimo jiné to, že má bydlení na Ukrajině a se svými příbuznými v Moldavsku nekomunikuje. V Moldavsku nemůže žít ani pracovat, jelikož neumí moldavsky. Na Ukrajině chodila do školky a školy. Do 18ti let mohla žít na Ukrajině na základě dokladů své matky, potom získala dvouleté oprávnění k pobytu přes agenturu, následně odjela do Moldavska a při návratu se zjistilo, že tyto doklady jsou falešné. Na hranicích ji nechtěli na Ukrajinu pustit a žalobkyně strávila tři měsíce v Kišiněvě, jelikož dostala tříměsíční zákaz vstupu na Ukrajinu. Poté se na Ukrajinu vrátila na základě biometrického pasu, tři měsíce tam mohla být a poté odjela do Polska. Legálně tedy již pobyt na Ukrajině po 18tém roce věku zajištěný nijak neměla. Ke svému pobytu v Moldavsku uvedla, že tam byla naposledy, když měla tříměsíční zákaz pobytu na Ukrajině a pak ještě asi dva týdny na konci roku 2021, kdy si jela vystavit rodný list pro práci v Polsku, pobývala také u své sestřenice v X, se kterou je stále v kontaktu. V Moldavsku má ještě tři tety, sestřenice a bratrance, kteří s ní však, dle jejího tvrzení, být v kontaktu nechtějí. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu předně konstatoval, že jmenovaná se v podstatě nijak netajila svojí snahou legalizovat si prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj další pobyt v ČR. K tvrzení žalobkyně, že ve vlasti dlouhodobě nežila, ztratila v ní rodinné vazby a v případě návratu do vlasti se obává, že by tam neměla kde bydlet a kvůli tomu, že nezná jazyk, by nenalezla práci, správní orgán v rámci předešlého rozhodnutí ve věci odkázal na to, že žalobkyně se narodila v X, autonomní oblasti, kde byl ruštině přiznán status oficiálně uznávaného úředního jazyka, přičemž ruština je běžným jednacím jazykem na území celého Moldavska, předmětné tvrzení žalobkyně, tedy že by si z důvodu neznalosti moldavštiny (v podstatě tedy rumunštiny) ve vlasti nenalezla zaměstnání, tak správní orgán označil jako zcela účelové a uzavřel, že žalobkyně má možnost se do vlasti vrátit, zaměstnání si tam nalézt a vytvořit si tam nové zázemí. Správní orgán dále poukázal na to, že krom popsaného, žalobkyně ve vlasti žádné jiné problémy neměla, a to ani s policií, nikdy nebyla trestně stíhána a problémy neměla ani v rámci vycestování ze země. Správní orgán dále konstatoval, že žalobkyně přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu a zároveň žalobkyně neprokázala, že v jejím případě tento stát za takovou zemi považovat nelze a má tedy v případě jakýchkoliv problémů v zemi svého původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů své vlasti. Následně správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což žalobkyně sama potvrdila. Žalovaný

tedy uzavřel, že od předchozí posuzované žádosti žalobkyně, tedy od března 2022, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. ČR dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje v současné době Moldavsko, s výjimkou Podněstří, i nadále za bezpečnou zemi původu. Ostatně ani sama žalobkyně ve své opakované žádosti žádné změny situace v Moldavsku netvrdila. Žalovaný také konstatoval, že si je samozřejmě vědom aktuální situace v Evropě, kdy dne 24.2.2022 došlo ke vpádu vojsk Ruské federace na území Ukrajiny, tedy země s Moldavskem bezprostředně sousedící, nicméně konstatoval, že v době vydání tohoto rozhodnutí neexistovaly žádné zprávy o tom, že by se tento konflikt rozšířil mimo území Ukrajiny a ani o tom, že by v této souvislosti bylo nutné nějak revidovat obsah výše uvedených informací o Moldavsku. Moldavsko se snaží vůči Rusku vystupovat neutrálně a bedlivě sleduje situaci ve svém separatistickém regionu Podněstří. Koncem dubna došlo na území Podněstří k několika bezpečnostním incidentům, podle moldavské prezidentky Sanduové však Moldavsko udělá vše, aby předešlo vyostření napětí. Žalovaný tak po výše popsaném posouzení přípustnosti opakované žádosti žalobkyně ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu ji posoudil jako nepřipustnou.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 25.8.2022** mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Dále odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na napadené rozhodnutí, během jehož vydání postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobkyně splňovala podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je, že má bydlení na Ukrajině a se svými příbuznými v Moldavsku nekomunikuje, v Moldavsku nemůže žít ani pracovat, jelikož neumí moldavsky. Po posouzení důvodů uvedených žalobkyní pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 13.6.2022 žalovaný konstatoval, že žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy ztrátu kontaktu s moldavským prostředím, neznalost moldavského jazyka a nemožnost vrátit se na Ukrajinu, kde dříve žila. Žalobkyně zároveň potvrdila, že jí aktuálně uváděné důvody jsou shodné s důvody uváděnými jí v rámci předešlé žádosti o mezinárodní ochranu. Těmito důvody se žalovaný dostatečně zabýval v předchozím řízení žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k ní uváděným důvodům, neboť ta neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z návratu do vlasti. Dle názoru žalovaného žalobkyně pouze domýšlí krajní scénáře v případě jejího návratu do země

původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.

Žalobkyní předestřené skutečnosti v průběhu správního řízení žalovaný neshledal azylově relevantní tak, jak to vyžaduje díkce zákona o azylu. Žalovaný se domnívá, že jediným a skutečným důvodem podání druhé žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je jeho snaha o legalizaci pobytu na území ČR, k čemuž neslouží zákon o azylu nýbrž zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004 v dané věci: „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“

Žalovaný se proto nedomnívá, že by při svém postupu porušil příslušná ustanovení správního řádu či zákona o azylu. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit mezinárodní ochranu, a vzhledem k její opakované žádosti byly naplněny všechny důvody pro zastavení řízení. Též žalovaný uvedl, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobkyní a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Co do podrobností žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými. V podrobnostech žalovaný plně odkázal na správní spis a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.7.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 25.8.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 1.7.2022 žalobkyni předáno dne 4.8.2022.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a.
9. Dle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu.

10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
11. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobkyně ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
12. Na úvod své argumentace považuje soud za vhodné poukázat na rozsudek NSS ze dne 11.6.2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65, který utvrzuje v názoru správného postupu správního orgánu, když uvádí: *"Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. A dále soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 30.6.2009 č.j. 4 Azs 23/2009-64: „Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, je povinen v ní uvést nové skutečnosti či zjištění. Nevyhoví-li, posoudí správní orgán žádost dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jako nepřijatelnou.“.*
13. Vzhledem k výše uvedeným rozsudkům NSS odkazuje zdejší soud na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, který dále specifikoval aspekty, jimiž se musí rozhodující správní orgán ve svém posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu řídit, takto: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.*
14. V návaznosti na výše uvedené soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zkonstatoval podstatné skutečnosti z předešlého azylového řízení a porovnal je s právě probíhajícím azylovým řízením. Výsledkem tohoto srovnání bylo již dříve uvedené a to, že tvrzené důvody uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou totožné s těmi z předešlé žádosti, což potvrdila i sama žalobkyně a rovněž, že na základě zjištěných informací z předešlého a současného řízení o bezpečnostní situaci v Moldavsku z hlediska azylově relevantních důvodů, jež by opravňovaly aplikaci ust. § 12 a § 14a azylového zákona [ust. § 11a odst. 1 písm. b) téhož zákona], nebyla zjištěna žádná změna, která by opodstatňovala udělení mezinárodní ochrany dle výše uvedených ust. zákona o azylu (tj. stav v Moldavsku je pro žalobkyni v případě návratu bezpečný). A dále žalovaný správně uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které nemohla uvést již v řízení o první žádosti [ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Aplikace těchto ust. je nezbytnou podmínkou pro opětovné věcné posouzení žádosti. V opačném případě, tj. kdy se žalobkyni nepovede prokázat skutečnosti, pro něž by bylo možné udělit azyl dle ust. § 12 zákona o azylu nebo doplňkovou

ochranu dle ust. § 14a téhož zákona a nebylo-li, je možné uvést již dříve, je následně postupováno dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v návaznosti na § 25 písm. a) téhož zákona, jak tomu učinil žalovaný v této projednávané věci. S těmito závěry žalovaného se soud ztotožnil.

15. Žalobkyně opakovaně uvádí, že v Moldavsku nežije od útlého dětství, neboť pobývala na území Ukrajiny, kde také navštěvovala školku a školu. Tuto skutečnost však žalobkyně nikterak neprokázala. Sama neměla žádné oprávnění k pobytu na Ukrajině, protože jak uvedla, její pobyt byl do jejích 18 let navázán na pobytové oprávnění její matky. Po dosažení 18 let si žalobkyně obstarala dvouleté oprávnění pobytu přes agenturu, avšak později zjistila, že se jedná o falešné dokumenty, na jejichž základě jí byl udělen tří měsíční zákaz vstupu na Ukrajinu. Žalobkyně tak sama nikdy nebyla držitelkou žádného pobytového oprávnění na Ukrajině. Žalovanému ani soudu nepředložila jakékoliv doklady o její školní docházce na Ukrajině či jiné doklady, které by potvrzovaly její dlouhodobý pobyt na Ukrajině.
16. Žalovaný se již dostatečně zabýval důvody žalobkyně k podání žádosti o mezinárodní ochranu v rozhodnutí o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak neshledal naplnění azylových důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a proto ji zamítl jakožto zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
17. V nyní projednávané věci se tedy jedná o již druhou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně sama v řízení před správním orgánem uvedla, že její důvody pro podání této žádosti jsou stejné, jako již uváděla v předchozím řízení. Těmito důvody je tedy skutečnost, že dlouhodobě žije na Ukrajině, což jak bylo uvedeno výše, žalobkyně nikterak neprokázala, a dále skutečnost, že v Moldavsku nemá žádné vazby, zázemí, bydlení, práci, se svou rodinou neudrhuje žádný kontakt a neovládá moldavštinu. Avšak jak vyplynulo z řízení o její první žádosti o mezinárodní ochranu, žalobkyně pobývala u své sestřenice v X a je s ní v kontaktu. Žalovaný také správně uvedl, že žalobkyně se narodila v X, což je autonomní oblast, kde byl ruštině přiznán status oficiálně uznaného úředního jazyka. Ruština je také běžným jednacím jazykem na území celého Moldavska. Soud také podotýká, že žádný s žalobkyní uvedených důvodů její žádosti o mezinárodní ochranu, není azylovým důvodem ve smyslu zákona o azylu.
18. Žalovaný přesto i nadále postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu a zajistil si pro řízení o žádosti další podklady pro utvoření objektivního náhledu tak, aby nedošlo ke zkrácení práv žalobkyně z příčin vycházejících z nedostatečně zjištěného stavu věci vzbuzujících pochybnosti. Jednalo se jmenovitě o výpovědi žalobkyně učiněné v průběhu současného i předchozího azylového řízení a dále informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Konkrétně vycházel z Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, Stav: červenec 2021, 28. července 2021, Informace OAMP, Moldavsko, 31. března 2022, Dopad ruské agrese vůči Ukrajině na Moldavsko, 31. března 2022 a Informace OAMP Moldavsko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: květen 2022, 5. května 2022, jak uvedeno shora. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Žalobkyně, ačkoliv jí k tomu byla dána možnost dle §36 odst. 3 správního řádu, nedoložila žádné jiné podklady ani se k podkladům pro vydání rozhodnutí nikterak nevyjádřila. Žalovaný tak správně v souladu se zjištěnými informacemi neshledal, že by situace v zemi původu představovala pro žalobkyni nebezpečí. S ohledem na výše uvedené považuje soud námitky žalobkyně za nedůvodné.

19. Soud ještě dodává, že v případě opakované žádosti leží na žalobkyni větší měrou břemeno tvrzení a rovněž břemeno důkazní, než je tomu v případě první podané žádosti, neboť v opakované žádosti je žalobkyně povinen označit, v čem konkrétně shledává onu novou skutečnost nebo nově nastalé okolnosti, jež jí nebyly známy v době řízení o prvé žádosti a jimiž se bude muset správní orgán zabývat. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádné nové skutečnosti neuvedla, a ani svá stávající tvrzení ničím nepodložila a žalobní námitkou tak pouze obecně namítá nesprávné posouzení dosavadních důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tudíž zůstávají stejné a správnímu orgánu tak nezbylo než řízení zastavit dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož opakovaná žádost byla v daném případě správně shledána nepřijatelnou dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou neboť žalovaný postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu, jak je zřejmé z výše uvedeného.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. července 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně